

Нѣкъде, на много мѣста, въ нѣкоя стая, на улицата, въ болницитѣ, подъ земята, въ храма, или въ душата на човѣка, мнозина се гърчатъ въ предсмъртни мѣжи, мнозина трѣбва да умратъ.

Единъ безформенъ призракъ — голѣмъ и безъ лице — прекрачвайки зданията, дращи съ остри нокти камбанитѣ на звънарницитѣ и трѣпкитѣ на зловещъ, металически смѣхъ смразяватъ обезумѣлитѣ мисли. Разширенитѣ зеници на мнозина бдящи съ закрити очи — презъ безкрѣвнитѣ клетки и презъ стениитѣ — се връщатъ въ тъмнината, ранени отъ хиляди зловещи предчувствия, ослѣпени отъ безнадежната неизвестностъ. Това е смъртта, която безшумно се движи изъ улицитѣ, дебнѣйки като разбойникъ освѣтенитѣ прозорци, надничайки презъ спуснатитѣ щори, която стои на стража, като старъ войникъ предъ бесилкитѣ, рони тѣжни сълзи върху гробищата, промѣква се съ тихъ и продължителенъ стонъ въ затворитѣ, и утешава съ майчински ласки сърцата на отчаянитѣ. Това е тя — убиецътъ и милостивия изповѣдникъ, неочаваниятъ залпъ и последната надежда, страшния полководецъ и монаха съ сърце обречено на любовта.

Нейното безшумно, невидимо, но властно приближаване събужда стонове въ гърдитѣ на спящитѣ мѣже, прави тѣпи погледитѣ на измѣченитѣ майки, надвесени въ безсънната и тревожна нощъ надъ леглото на болното дете, смразява тила на стражаритѣ, подпрени върху телеграфнитѣ стълбове, терзае плахитѣ като врабци души, готови да отлетятъ.